

DUCHOVNÉ OZVENY

ročník X.
September
2007

Mesačník farnosti sv. Martina z Tours
Suchá nad Parnou, Košolná, Zvončín

číslo 9

Zase škola

V škole sa dnes učíme ako zara-
biť na život – teda ako sa uplatniť, aké
vedomosti sa budú dať pre nás zúžitkovať.
Voľakedy dávno rodičia hovorili deťom –
modli sa a Boh ťa požehná, budeš lepším
človekom. Neskôr – pred nedávnym – sa
to zmenilo: Uč sa a budeš dobrým a ro-
zumným človekom. A teraz – úplne
nedávno – sa to zmenilo: Uč sa, budeš
môcť zarábať. Oslavovaní dnes nie sú
ľudia múdri, skúsení, dobrí. Nie sú to
vedci, nie sú to tí, ktorí najviac prinášajú
pre človeka. Oslavované nie je to, čo
prináša skutočné pozdvihnutie, kultúru
ducha. Oveľa častejšie sú to tí, ktorí nás
zabávajú (ktorí často nemusia byť veľmi
vzdelaní a ani dobrí). Pomáhajú nám
zabudnúť. Pán Boh zaplat' aj za nich, aj za
všetky chvíle pokojného prepnutia, odre-
agovania sa, zabudnutia. Ale je to všetko?

Poznanie starých ľudí, ktoré malo
cez modlitbu a premýšľanie viesť k dobre-
mu životu, ku kultúrnosti života, sa mi aj
dnes zdá ako niečo veľmi dôležité. Možno

dnes skutočne víťazia predovšetkým pe-
niaze, možno ešte pred niekoľkými rokmi
víťazila hrubá sila a hrošia koža, možno
zajtra bude víťaziť iba zábava či niečo
iné... Ale predsa sa mi zdá dôležité opako-
vať, že celkovo v dejinách, z dlhodobého
hľadiska vyhráva predovšetkým kultúr-
nosť, vnútorné bohatstvo a citlivosť ľudí.

Nie som si istý, či sa to hodí
(pretože nejde o príklad veľkosti a zrelosti
ducha, skôr trochu o vypočítavosť), ale
predsa to napíšem – pred niekoľkými
rokmi v našej spoločnosti naozaj víťazila
hrubá sila a hrošia koža. Ľudia, ktorí
namiesto zaplatenia faktúry vytiahli pištoľ,

ľudia, ktorí nemali problém niekoho zbit', okradnúť, vysmiať sa, vytunelovať fabriku a tak priviesť k nezamestnanosti stovky ľudí. Nie že by naša spoločnosť bola oveľa lepšia, ale zdá sa, že práve v týchto skupinách ľudí sa niečo zmenilo – začali sa vo svojom najbližšom okolí tváriť ako slušní, veselí i štedrý ľudia. To preto, že spočiatku je snáď možné nezaplatiť faktúry, ale postupne (aj keď po rokoch) pri takomto jednaní nebude s nami nikto obchodovať! Je možné kričať na susedov, vyhrážať sa, ale postupne (aj keď po rokoch) zostaneme sami! To je dávna výhoda a sila ľudského spoločenstva.

Aj dnešní ekonómovia občas hovoria o tom, že z dlhodobého hľadiska je až ekonomicky výhodnejšie, keď sme slušnými ľuďmi a slušnou spoločnosťou. Čo to je dlhodobé hľadisko, to neviem. Viem len, že to veľmi súvisí s tým, čo hovorí kresťanstvo.

Opätovne vstupujeme do nového školského roka. A to nie len deti – veď sa to týka tak rodičov ako aj starých rodičov, pedagogických pracovníkov, rôznych dobrovoľných pracovníkov a vedúcich krúžkov, až po obchodníkov. Proste všetkých. Veľmi by som chcel, aby škola bola miestom, kde sa človek učí nie len ako zarobiť v budúcnosti peniaze, ale aj to, ako žiť a ako sa stať kultúrnym a dobrým človekom s ktorým bude dobré raz žiť.

Je len málo rodín, kde sa takejto citlivosti na umenie života učíme cez modlitbu. Je len málo hodín v škole, kde sa takejto citlivosti deti učia cez preberanú látku. Preto je veľmi dôležité, aby nám všetkým na tom záležalo. Veď dieťa sa učí (a nie len dieťa, ale aj dospelý) tým, že vidí a napodobňuje.

Peter Cibira

Podnety z tlače

Zomrel známy sochár a medailér William Schiffer

V utorok 7. augusta zomrel v Trnave vo veku nedožitých 87 rokov známy sochár a medailér William Schiffer. Rodák zo Zvončína, ktorý väčšinu života prežil v Paríži, patril k ľuďom, ktorí sa nástojčivo hlásili k svojmu pôvodu a regiónu odkiaľ pochádzali. V nejednom rozhovore tú-to skutočnosť aj pripomenul: „Ja sa cítim byť Trnačanom.“

Za svoj umelecky plodný život získal množstvo cien a ocenení. Jedným z tých, ktoré si najviac vážil, však bolo to, ktorým sa stal čestným občanom mesta Trnava.

William Schiffer sa narodil 26. augusta 1920 vo Zvončine pri Trnave. Do marca 1945 pôsobil ako herec v Nitrianskom ľudovom divadle. Študoval na École de Beaux-Arts v Paríži a ako začínajúci profesionálny umelec sa venoval drobnej plastike i komerčnej umeleckej tvorbe. V rokoch 1959-1960 absolvoval u nestora európskeho sochárstva prof. Ivana Meštroviča v USA študijnú stáž. Mimochoďom práve z dielne tohto sochárskeho nestora vyšiel aj Ján Koniarek. Medailérstvo dominovalo v jeho tvorbe od 70. rokov minulého storočia. Zlom nastal koncom šesťdesiatych rokov, kedy sa stretol s Pierrom Dehayom, členom Académie Française, ktorý bol vtedy riaditeľom

mincovne a spolu s členmi Francúzskeho klubu medaily rozbiehal hnutie pod názvom Obnova medaily. Šesťdesiat rokov žil v Paríži, posledné roky žil v Trnave. Pred dvoma rokmi v Trnave prezentoval prierez svojej vlastnej životnej tvorby.

Za svoju tvorivú umeleckú činnosť dostal majster William Schiffer množstvo ocenení doma i v zahraničí. Jednou z posledných bolo odovzdanie medaily „Posolstva zjednotenej Európe“, ako uznanie jeho dovtedajšej celoživotnej tvorby, ktorou bol ako prvý vyznamenaný aj pápež Ján Pavol II. Ocenenie mu bolo odovzdané na dosť nezvyčajnom mieste, na 31. ročníku Malokarpatského maratónu, ktorý sa každý rok koná v Trnave. V súčasnosti sú majiteľmi takýchto medailí aj všetci európski prezidenti a králi.

William Schiffer má na konte viacero výročných medailí s podobizňami rôznych významných svetových osobností. Okrem prvej, Koniarkovej, sú to napríklad medaila s podobou Jána Sambuca či arcibiskupa Jána Sokola. Navrhol medailu bývalému prezidentovi Rudolfovi Schusterovi, či tomu súčasnému Ivanovi Gašparovičovi. Zaujímavosťou je, že od roku 1999 nosí trnavský primátor ako svoju hlavnú insigniu pri slávnostných príležitostiach striebornú reťaz so Schifferovými medailami. Navrhol medailu pri príležitosti 350. výročia trnavskej univerzity alebo 760. výročia udelenia mestských práv Trnave. Pohreb bol v pondelok 13. augusta o 15.h na cintoríne na Kamennej ceste v Trnave.

(mk)

Zdroj: Trnavsko č.32,
13.8.- 19.8. 2007, s.2

Pamätná medaila od majstra Schiffera, ktorou ocenil Spolok svätého Vojtecha Gabrielu Spustovú za literárnu súťaž o cenu Slovenského učeného tovarišstva.

... všetko, po čom túžim, je štít predo mnou...

Budeme vystupovať až do svitu, keď v jase slnka uzieme „nové nebo a novú zem“.

P. Roman, E Rogowski: Mystika vrchov

Íst' ako Mojžiš

Udalosti, ktoré som nedávno prežila ma viedli k zamysleniu sa nad životom jednej veľkej biblickej postavy. Je ňou Mojžiš. Je úžasné, aké sú tieto tritisíc rokov staré príbehy symbolicky aktuálne. Dodávajú odvahu k zmene, napriek všetkému, čím človek prešiel. Napriek veku, ktorý sa nezdá celkom ideálny na začatie nových zmien. Slúži aj na poukázanie na dôsledky týchto zmien, no aj ich nevyhnutnosť a naliehavosť. Nachádza príčiny problémov. Mojžiš je pre mňa skutočne vysoko dnešný človek. Človek, ktorý dostal vysoké vzdelanie, bije sa za spravodlivosť, no musí sa stiahnuť pred mocnými i vlastným hriechom do púšte. Lebo si nedôveruje, lebo sa bojí o svoju existenciu, lebo by ho jeho vlastné impulzívne kroky mohli pripraviť o pozíciu, dokonca i o život.

Je pre mňa človekom dneška, ktorý zažíva vo svojej púšti stretnutie s Prameňom Existencie, ktorý ho svojím ohňom vyrušuje. Žiada urobiť zmenu. Posiela. No my vo svojom vnútri s ním bojujeme, bránime sa rovnakými výhovorkami, ako Mojžiš. Nemôžem, nedokážem, neuveria mi. Bojíme sa poníženia viac ako smrti. A Boh nás skutočne vyzbrojuje zvláštnymi darmi. Nebezpečné hady sa môžu v našich rukách meniť na neškodné drevo, ak uveríme a odvážne vykročíme. Choré, málo mocné ruky sa môžu našim rozhodnutím ísť tam, kam nás Existencia pošle, zmeniť na tie, ktoré majú silu a moc. Lebo na ceste nebudeme sami. Dostaneme hovorcov, pomocníkov. Brata Árona.

Lenže Mojžiš nás pripravuje aj na to, že to vôbec nemusí byť ľahké. Že môžeme celý život vďaka reptaniu a nedôvere ľudí oko-

lo nás zažívať iba púšť. Ale púšť plnú darov. Plnú manny, vody zo skaly, prepelíc, nádeje. No i ľudskej zrady, keď vaše hľadanie Boha na Sinay trvá prídlho. I keď je dĺžka času, ktorý venujete audiencii u najvyššieho a myšlienkovému zápasu nevyhnutný pre dobro veci.

Úžasný pre mňa je aj vek, kedy Mojžiš začal verejne pôsobiť. Dnes, keď máte štyridsať, musíte prejsť mnohými pochybnosťami okolia, keď chcete začať niečo nové. A predsa, zdá sa, že pre Mojžiša to bol ten najlepší vek na zmenu. Zmenu radikálnu a nenávratnú. Zmenu oslobodzujúcu a posväcujúcu.

Nie, neoslobodila Mojžiša od problémov, od zloby ľudí, od ťarchy života. Oslobodila ale celý jeho národ z otroctva – síce plného sýtosti, ale aj ponížovania, znevažovania, týrania, neslobôd, útokov na základné práva a dôstojnú existenciu. No jeho národ bol schopný toto všetko nevidieť, kvôli plným hrncom mäsa a zabudnúť na všetky dobrá a zázraky, ktoré pre ne Mojžiš urobil.

Mala teda táto zmena pre Mojžiša a pre jeho národ význam? Malo to všetko zmysel?

Aj keď vinou nedôvery ľudí nedoviedol svoj národ do zasnúbenej zeme?

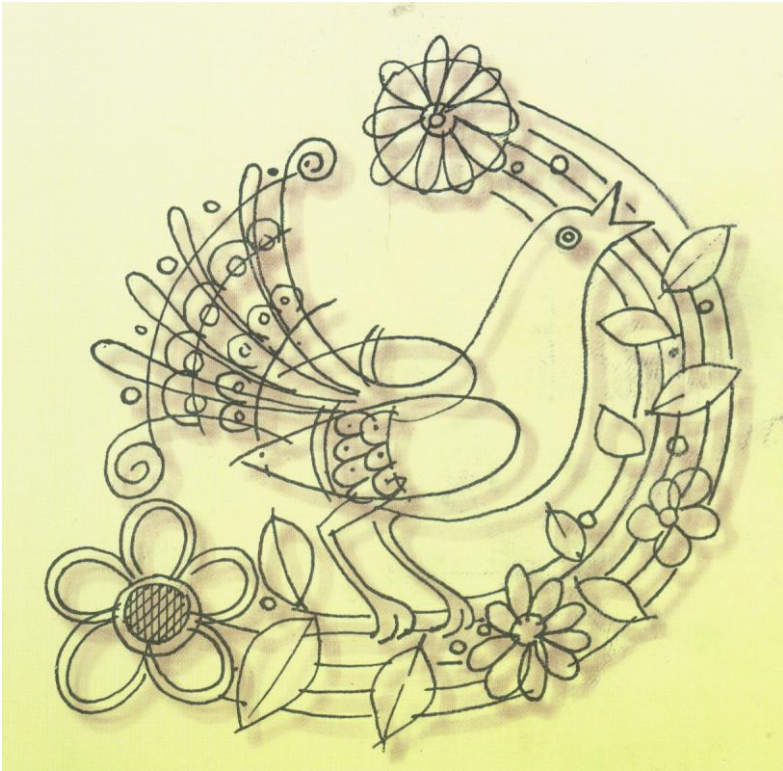
Určite áno. Pripravil novú generáciu na zodpovednosť, ktorú prináša sloboda. Zmenil myslenie otrokov na myslenie slobodných ľudí schopných vytvoriť samostatný, silný národ schopný zaujať svoje miesto v dejinách a prekvasiť aj iné národy múdrosťou, ktorú nadobudli putovaním púšťou.

Preto sa máme čo učiť na Mojžišovom živote. Môže nám dodať odvahu. Lebo aj dnes potrebujeme takých Mojžišov.

Gabriela Spustová

POZVÁNKA

Suchovský spevácky zbor
srdečne pozýva všetkých svojich priaznivcov na slávnostný koncert,
ktorým oslávi 35. výročie svojho založenia.

Koncert sa uskutoční dňa 22.9.2007 (sobota) o 18.00 hod.
v Kostole sv. Martina z Tours v Suchej nad Parnou.
V programe okrem domáceho zboru vystúpi aj jeho hosť
- spevácky zbor MORAVAN z Kroměříža.

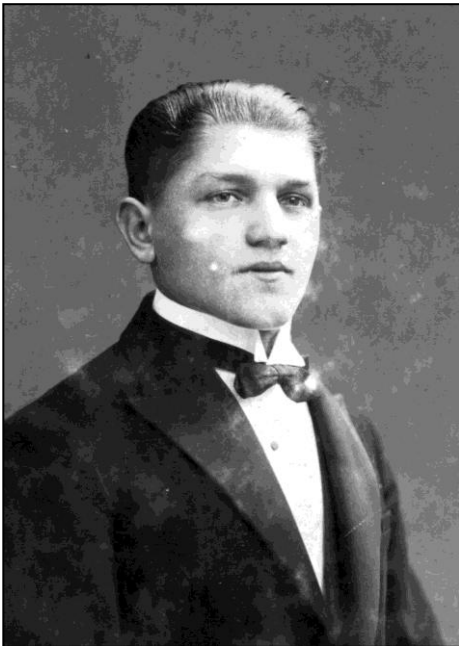
Tešíme sa na Vašu účasť.

Spomienky
(na) našich rodičov
Ako to bolo...

Môj apo – otec i učiteľ

sté výročie narodenia

V posledných Duchovných ozvenách som bola vyzvaná napísať pár riadkov ako spomienku na môjho otca

abiturient učiteľského ústavu

Imricha Oravca, dlhoročného učiteľa v našej obci Suchá nad Parnou.

Nepíše sa mi ľahko, lebo nikdy nezabudnem na jeho náhly odchod z tohto sveta. Dotkol sa nás všetkých, celej rodiny, ale hlavne mňa, jeho jedinej dcéry. Dátum 14. august 1976 zostal v našich srdciach zaznačený čiernym atramentom. Opustil nás starostlivý otec, skvelý dedko, dlhoročný učiteľ a hlavne dobrý človek s veľkým „Č“, so srdcom, bijúcim pre dobro ľudí.

Tieto riadky píšem práve v období jeho úmrtia, preto budú snáď plné viacej citu ako faktov:

„Otec – apo“

Môj otec sa narodil na začiatku minulého storočia (5. novembra 1907), v rodine Karola a Terézie Oravcových v Smoleniciach. Od detstva si spomínam, ako žartom rozprával, že prišiel na svet ženatý – mal sestru, dvojča Máriu. Neskôr sa narodil brat Janko. Ako sedemročný sa stal polosirotou, lebo jeho otec zahynul v 1. svetovej vojne niekde v Poľsku. Podľa vtedajších tradícií mal ako najstarší zostať gazdovať na majetku, ale smolenický p. učiteľ presvedčil jeho matku, aby ho dala študovať. Tak sa i stalo. Matka – vdova – to nemala ľahké, musela financovať jeho štúdiá. A on sa jej odmietol tým, že vyštudoval Československý štátny učiteľský ústav v Košiciach a stal sa učiteľom. Jeho prvé a zároveň aj posledné miesto učiteľského pôsobenia bolo práve u nás, v Suche nad Parnou. Z kroniky sa dozvedáme, že voľakedy si obce učiteľov volili. On sa dostal k nám 20. septembra 1927 – dostal učiteľský plat, byt. Nastúpil sem ako mladý, ambiciózný učiteľ, ktorý tu nakoniec zakotvil natrvalo. Zahľadel sa

do notárovej dcéry Alžbety Sieglovej, s ktorou sa v máji 1932 zosobášil. Životná púť mladého páru nebola celkom jedno-
duchá.

svadobná fotografia

Rodina

Z rozprávania viem, že určitú časť života rodičia aj s mojimi dvoma súrodencami žili v Ružovej doline, v dome pod kláštorom. Ostatní súrodenci, vrátane mňa, sa narodili v dome, ktorý tiež už neexistuje (na mieste KD), v dome, pred ktorým bol veľký dvor. V budove, ktorá sa nachádzala pred nami, bola škola. Pre pochopenie – škola mala niekoľko budov, v ktorých sa vyučovalo. Napríklad u Ná-

dašských, u Oravcov, v priestoroch terajšej materskej školy a starého miestneho národného výboru. Dom, kde sme prežili detstvo a mladosť, skrýva pre mňa mnoho spomienok. Veľa mu chýbalo k dnešnému komfortu, ale nám to nevadilo, cítili sme sa tam výborne. Hlavne na školskom dvore. My, deti (Otomar, Imrich, Igor, Duška – Magdaléna, a dvojčatá Karol a Jozef) – a nielen Oravci, sme mali o pohyb postarané. Dnešné deti už ani nevedia, čo to boli za hry – songo – longo rúža, hra na blchu, lamorky, zlatá brána alebo hry so švihadlom. Dvor bol využitý dokonale.

Moji rodičia sa snažili dať deťom vzdelanie a vychovať z nás čestných ľudí. Každý sa musel postarať sám o seba, o to viac si vážime to, čo sme nadobudli vlastnou prácou. Sme im povďační za to, čo nás naučili, aké hodnoty máme v živote uctievať.

Učiteľ

Spomínala som už, že môj otec bol v čase príchodu mladý, ambiciózný človek, ktorý mal veľa záľub. Najväčšou láskou bola jeho práca. Venoval sa jej s plným nasadením. Od začiatku svojho pôsobenia prešiel od funkcie radového učiteľa, riaditeľa školy až po učiteľa na dôchodku. Ako dieťa si pamätám s akou vervou pristupoval k svojej práci, k svojim žiakom. Považoval ju za poslanie – učiť, vzdelávať a vychovávať. Jeho srdečnou záležitosťou bol rodný jazyk – rozprávky, básničky. Mnohí zo staršej generácie si možno na ne spomenú – ba dokonca ich vedia i dnes, po rokoch zarecitovať. (Např. hodnoverne viem, že 54-ročný dedko učí vnuka recitovať Branka)

s kolegynami, vľavo Kopúnková,
vpravo Tomašíková

Učil aj mňa v 4. a 5. triede. Priznám sa vám, že to boli roky, keď som musela všetko vedieť stopercentne, nerobil mi žiadne privilégiá. Až som sa mnohokrát hnevala, no otec bol prísny a nikdy neustúpil. Mala som v ňom veľký vzor. Keď som sa rozhodla pre učiteľskú dráhu, usmerňoval ma. Pri povinných návštevách rodičov ma brával so sebou, aby som vedela, ako mám s rodičmi spolupracovať. Učiteľská práca nie je jednoduchá, ľahká. Ten, kto sa pre ňu rozhodne, musí si ju niesť v srdci. A on si ju niesol celý život. Mnohé veci, ktoré som aj ja v živote urobila, boli ovplyvnené aj mojím otcom. A môžeme v skromnosti povedať, že i mnohým ľuďom vedel poradiť, pomôcť. Ľudia sa na neho s dôverou obracali o radu i pomoc a on ochotne radil, pomáhal.

Záľuby

Otec – apo by sa v tomto roku dožil sto rokov, jeho učiteľská činnosť trvala plných 42 rokov. Za tie roky mu rukami prešlo niekoľko generácií. Tí, ktorí ho poznali, iste si ne neho spomenú ako na pracovníka dobrovoľného hasičského zboru, kde pracoval ako oblastný tajomník DHZ, ktorý s veľkým elánom naplnil heslo – „Bohu na slávu a bližnému na pomoc.“

Hasiči, neskôr požiarnici, boli jeho srdečnou záležitosťou po celý život. I keď v určitom období bola stagnácia tejto organizácie, on niesol odkaz ďalej. Neskôr prišlo znovuzrodenie hasičov, pod hasičskú zástavu prešla aj Dychová hudba

kontrola zrelosti zrna

Suchovanka. V roku 1972 boli udeľované medaily za vernosť – zlatú medailu dostal i môj otec. Hasičské korene boli alebo sú hlboko zapustené v našej rodine. Ako hasič – člen dych. hudby pôsobil najstarší brat Otomar, najmladší bratia Jozef a Karol oživilí hasičské dianie v obci. Jozef, žiaľ už nebohý, pracoval ako predseda organizácie, po smrti prevzal žezlo Karol. Úspechy hasičských družstiev hovoria jasnou rečou – mnohé víťazstvá, ťažko vydraté, sú o to vzácnejšie, že začínali od začiatku.

No v živote môjho otca neboli len hasiči. Bola to aj kultúra. Dlhé roky pracoval v osvetovej besede. Priestory javiska a sály boli prebudované z bývalej školy, ktorá sa nachádzala vpredu, za ňou

bol dvor a na jeho konci bol „náš dom.“ Kultúra prežívala renesanciu, hrali sa divadlá. Divadelné predstavenia nacvičoval aj učiteľský zbor. Otec nebol herec, ale bol pri všetkých predstaveniach nepostrádateľný. Staral sa o priestory, organizáciu predstavenia. Do divadelnej kultúry boli zainteresovaní všetci členovia našej rodiny, žijúci v Suchej nad Parnou. Hrávala mama, bratia i ja. No asi najúspešnejší bol brat Oto, ktorý režíroval mnohé – i ocenené na súťažiacich – predstavenia.

Ďalšie otcove záľuby boli lietajúce – boli to včielky a holuby. Ako dnes ho vidím s včelárskou kuklou na hlave, my – deti v bezpečnej vzdialenosti – čakajúce na med a súše. Škoda, že sme si nevypestovali vzťah ku včielkam,

mlatba voľakedy, pán učiteľ l. sprava

k včeláreniu. A ani k holubom. Hoci taký plnený, pečený holub je riadna delikatesa. Otec ich poznal podľa farby pierok, stavby tela. A oni ho poznali tiež. Zlietali sa na kŕmenie, oblietavali ho. A on sa usmieval a pofajčieval. Veľmi si vážil ohodnotenia – diplomy za drobnochovateľstvo – hydinu, holubov.

Počas prázdnin, keď mali učiteľia voľno, on neoddychoval. Pracoval na roľníckom družstve počas žatvy – pri mláčačke, pri napíňaní vriec alebo na „rakáči“, ktorý ťahal koník. Stalo sa, že na ňom prišiel k úrazu počas dvanásťminútovej ľadovcovej pohromy. Ľudia, pracujúci na poliach, nestihli vbehnúť do úkrytu niekde pod strechu. Kone sa splašili, ušli – otec a dedko Hrabárik si domov priniesli riadne modré chrbyty.

Otec

Dodnes ho vidím, ako stojí pred osvetovou besedou, ruky prekrížené, v ústach povestná cigara a čaká ma, kedy prídem zo školy, alebo neskôr z práce. Vidím všetkých, mamu, bratov, otca – žijúcich i nežijúcich. Ďakujem hlavne jemu – otcovi – za pokoj, pohodu. S odstupom času viem oceniť jeho život ako učiteľa, otca, dedka. Vzdávam hold a úctu tomuto skromnému človeku.

Vďaka Ti za všetko a za všetkých „otec – apo“.

Tvoja dcéra Magda – Duška.
foto: z rodinného albumu autorky

Zo všetkého, čo je večné, je láska najkratšia.

Slová sú na to, aby vyjadrovali naše myšlienky.

Moliere

Najsmutnejšia udalosť

Odišla spomedzi nás Ad'ka. Pri veľkej bolesti slová nestačia. A tak len veľmi skromne, ale o to viac zo srdca: Nech ju na novej ceste sprevádza sám Boh. Nech nám Ad'ka odtiaľ pomáha. Hlavne rodičom a najbližším, ale aj kamarátkam a všetkým.

Apoštolát modlitby na mesiac september:

- **Všeobecný:** Aby ekumenické zhromaždenie v Sibíni v Rumunsku prispelo k rastu jednoty medzi všetkými kresťanmi, za ktorú sa Pán modlil pri Poslednej večeri.
- **Misijný:** Aby všetci misionári radostne nasledujúci Krista vedeli, ako prekonať ťažkosti, s ktorými sa stretávajú v každodennom živote.
- **Úmysel KBS:** Nech učitelia a žiaci prosia Ducha Svätého, aby im osvecoval rozum a pomáhal im rozoznávať dobro od zla.

DUCHOVNÉ OZVENY

Farský mesačník

Vychádza poslednú nedeľu
s dátumom nasledujúceho mesiaca.

Vydáva Rímskokatolícka cirkev,
farnosť Suchá nad Parnou, č. 431,
PSČ 919 01. Tel.: 033 / 55 80 144.
šéfredaktor: Mgr. Peter Cibira,
administrátor

Grafická úprava: Ing. Peter Spusta

náklad: 400 výtlačkov

S povolením Arcibiskupského úradu

v Trnave, dňa 3.8.1998, č. 2663/98

Registrácia MK SR, č. 1/2001

ISSN 1337-5849

Cena: dobrovoľný príspevok

august v našej farnosti

Zosnuli:

+27.7., Terézia Remžová, Suchá, 46.r.

+12.8., Adriana Pukancová, Suchá, 15.r.

Pokrstení:

* 4.4.2007, Simone Torboli, Suchá

*13.7.2007, Natália Kuchtová, Suchá

*17.7.2007, Aneta Čechová, Suchá

Sviatosť manželstva uzavreli:

28.7. Vladimír Hrčka a Erika Križanová

10.8. Ján Duda a Lívia Dominiková

10.8. Ivan Jarábek a Veronika Rábarová

18.8. Richard Macho a Jana Bacigálová

18.8. Michal Push a Lenka Faboková

Výročia, významné cirkevné akcie

- 9.9.** biskupská vysviacka Mons. ThDr. František Tondra, diecézny biskup (1989), Spiš
- 9.9.** biskupská vysviacka Mons. Dominik Kaľata, SJ, pomocný biskup vo Freiburgu (1955), Nemecko
- 15.9.** biskupská vysviacka Mons. kardinál Jozef Tomko, emeritný arcibiskup, bývalý prefekt Kongregácie pre evanjelizáciu národov (1979), Košice, Rím
- 18.9.** biskupská vysviacka Mons. ThDr. Marián Chovanec, pomocný biskup (1999), Nitra
- 25.9.** biskupská vysviacka Mons. ThDr. Tomáš Galis, pomocný biskup (1999), Banská Bystrica

FARSKÉ OZNAMY

Bohoslužby na september

(Rozpis sv. omši je orientačný, rozhodujúce sú farské oznamy)

Sv. omše v týždni

18.00 - Suchá - utorok - piatok;

17.00 - Košolná - streda; Zvončín – štvrtok

Sv. omše v nedeľu a vo sviatok

2. septembra – 22. nedeľa v Cezroč. období

18.00 - Zvončín, v sobotu, platná na nedeľu
7.30 a 10.30 - Suchá; 9.00 – Košolná

8. septembra – Narodenie Panny Márie

7.30 - Suchá

9. septembra – 23. nedeľa v Cezroč. období

18.00 - Košolná, v sobotu, platná na nedeľu
7.30 a 10.30 - Suchá; 9.00 – Zvončín

14. septembra - Povýšenie Svätého kríža

17.00 - Košolná, titul kostola;

18.00 – Suchá

15. septembra – Sedembolestná Panna Mária,
patrónka Slovenska

7.30 – Suchá

16. septembra – 24. nedeľa v Cezroč. období

18.00 - Zvončín, v sobotu, platná na nedeľu
7.30 a 9.00 - Suchá;
10.30 – Košolná, hody

23. septembra – 25. nedeľa v Cezroč. období

18.00 - Košolná, v sobotu, platná na nedeľu
7.30 a 10.30 - Suchá; 9.00 – Zvončín

30. septembra – 26. nedeľa v Cezroč. období

18.00 - Zvončín, v sobotu, platná na nedeľu
7.30 a 10.30 - Suchá; 9.00 – Košolná

September 2007

Obdobie cez rok

So 1 Egídius, opát

Ne 2 22. nedeľa v cezročnom období

Po 3 Gregor Veľký, pápež, učiteľ Cirkvi

Ut 4 Rozália

St 5 bl. Matka Tereza, panna, rehoľn.

Št 6 Zachariáš, prorok

Pi 7 sv. košickí mučeníci

So 8 Narodenie Panny Márie

Ne 9 23. nedeľa v cezročnom období

Po 10 Mikuláš Tolentínsky, kňaz, rehoľn.

Ut 11 Emilián, biskup

St 12 meno Prebl. Panny Márie

Št 13 Ján Zlatoústý, biskup, uč. Cirkvi

Pi 14 Povýšenie Svätého kríža

So 15 Sedembolestná Panna Mária

Ne 16 24. nedeľa v cezročnom období

Po 17 Róbert Bellarmín, biskup, uč. Cirkvi

Ut 18 Jozef Kupertínsky

St 19 Január, biskup, mučeník (Kántry)

Št 20 O.K.Taegon a P.Ch.Hasang a spol.
mučeníci

Pi 21 Matúš, apoštol, evanjelista (Kántry)

So 22 Emerám, biskup, mučeník (Kántry)

Ne 23 25. nedeľa v cezročnom období

Po 24 Panna Mária de´Mercede

Ut 25 Kleopas

St 26 Kozma a Damián, mučeníci

Št 27 Vincent de Paul, kňaz

Pi 28 Václav, mučeník

So 29 Michal, Gabriel, Rafael, archanjeli

Ne 30 26. nedeľa v cezročnom období